Omul întunericului (II)

On Noiembrie 07, 2013

Fă o distincție suficient netă între caracterul "surprinzător" și caracterul "pregnant" care te definește, punând în prim plan subiectivismul evaluării celorlalți.

Hannibal Lecter se face nevăzut, ca un fugar, în cel mai îndepărtat colțișor al lumii, trecând dincolo de acea ușă care se închide în urma lui: confuzia cea mai spectaculoasă, a cărei cheie se află numai în posesia lui. Dar ceea ce-l face cu adevărat unic, *untouchable* , pe acest desperado invizibil, pe această enigmă de nepătruns, este faptul că se pricepe să se adapteze cu suplețe la toate schimbările. El nu comentează evenimentele care îi amenință stabilitatea, ci intenționează să le trăiască la maximul, indiferent de natura lor.

Lipsa oricăror greșeli, imposibilitatea de înțelegere a modului său de operare, absența indiciilor care ar putea duce la capturarea lui. Toate acestea respectă legea invizibilității. Noaptea este tot mai deasă, somnul pare a-i cuprinde pe toți ! Şi în tot acest întuneric de nepătruns, lumina fulger a minții născocitoare își face cu ușurință loc printre filtrele instalate.

Tăcerea este doar o așteptare. Neprevăzutul e doar o chestiune de percepție. Să se împlinească rapid cerința hotărâtoare: " *Prindeți-l ! Capturați-l, viu sau mort ! Să cadă sub pedeapsa judecății !* " Procesul prin care se creează această stare de agitație febrilă se numește "electrizare" și ea ascensionează pe măsură ce Hannibal întinde noi nade.

" *Nu sunt cine a-ți putea crede că sunt !* ", strigă un gând aruncat printre zăbrelele lumii, cu o privire furișată spre FBI. Într-un astfel de cuget nu încape târguială. Motivația lui Hannibal de a da o lovitură de performanță, are centură de campion. Şi el știe să o pună în jocul straniu al puterii de a compune și de a transforma totul. *

Leadership: Poți face dovada calității de a te recunoaște o excepție de la regula generală a efectelor de imagine care te pot introduce în mintea celorlalți drept "un rezultat situat deasupra mediei ", încât să nu te intersectezi cu dependența de validarea de sine?

Omul care se plasează deasupra lumii întregi, prin combinații complexe de culise, pe care crede că le poate controla cu mintea când și cum vrea, practic acționează funcția de decuplare de la modul convențional de gândire. Dar așa-zisele manevre și trucuri inteligente reprezintă adesea doar un mod distorsionat de a gândi, care maschează adevărul a ceea ce el este: un om care suferă pentru anumite convingeri create artificial, în care crede doar până la un punct.

Până în punctul în care nu va mai fi în stare să-și programeze propriul joc, atunci când nu se mai identifică cu un ignorant. Căci de la manipularea perfectă până la ignoranța absolută cu privire la ceea ce se petrece în restul lumii este doar un pas.

Deseori, o formă de gândire superioară a omului, supusă diferitelor trepte de putere și desăvârșire, nu aduce nimic bun cu sine, pentru că celor care îl etichetează le sunt speculate slăbiciunile și neputințele. Asta devine pentru un căutător de excepțional o formă de protest la adresa demnității de a se recunoaște în termenii celorlalți de egalitate și accesibilitate, la adresa abilității sale de a-și croi un drum al opoziției cu șanse de a genera respect, în loc de confuzie.

Cine este etichetat drept "de necontrolat", înseamnă că a alimentat temeri și comportamente

pe care, deși sunt rodul unor abilități excepționale, nu ajunge nimeni să și le însușească.

"Surprinzătorul" este rezultatul tentativei de a ajusta comportamentul de intimidare și constrângere, de la orice etapă a experienței de putere personală, la interesele de comunicare eficientă a așteptărilor care pot genera evenimentele importante în viețile celor din jur.

În leadership se face o distincție suficient netă între caracterul "surprinzător" și caracterul "pregnant" al unui individ, punând în prim plan subiectivismul evaluării - acel tip de erori care se datorează sistemului de valori și prejudecăților celui care evaluează tendințele altora de a se raporta la el.

Cel care crede că poate fenta legile încrederii, folosind diverse tehnici de manipulare și control, își supraevaluează în mod real doar șansele de a se consolida ca persoană independentă, mai presus de tot, nelăsându-se cenzurat de acele instanțe de judecată care nu se pot impune.

Dar în același timp, acest om superior își micșorează tot mai mult șansele de a se salva de la retrogradare. Din punct de vedere al leadershipului, a fi retrogradat înseamnă să te bucuri că ai câștigat un anumit meci, dar nefiind în stare să joci de la egal la egal, trezești îndoieli, induci o anumită doză de rezervă la adresa suporterilor.

Întrebările care merită să ți le adresezi de fiecare dată când îți măsori superioritatea, sunt următoarele: *Ești pregătit să intri în conflict cu prejudecățile și mecanismele de gândire pe care trebuie să le combați? Poți să dai piept cu inamicii tăi cei mai aprigi: mândria de a te simți deasupra celorlalți și insuficiența de a-ți stăpâni propriile pulsiuni distructive?*

Dependența de validare de sine apare atunci când tot ceea ce îți poate oferi experiența de "a fi aici și acum", de-a lungul unei anumite convingeri, se concretizează într-o expansiune a propriei percepții despre o realitate care te face să fii mai îndrăzneț, și de a te simți mai dorit de restul lumii, cu riscul de a nu fi tocmai bine înțeles.

Omul întunericului evidențiază un echilibru între forța de proiectare a unei realități inaccesibilă celorlalți, care nu se încadrează în tipologia standard de logică și rațiune, prin care îți manifești superioritatea, neîngrădită de niciun fel de reguli și bazată direct pe sintagma "scopul justifică mijloacele".

Şi forța de proiectare a unei realități, raportate la alte planuri existențiale, dar care te exclude din aria leadershipului, din moment ce nu oferă o posibilitate reală de comunicare între tine și ceilalți.

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-intunericului-II.html